

www.puendee.com

นวนิยายไทย

บอกให้รู้ว่า...รัก • ม.ม.รุการ์

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กุมภาพันธุ์ ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะชนิดิ

ราคา : ๒๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ม.ม.รุการ์.

บอกให้รู้ว่า...รัก.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๓๖๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-615-2

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัฐชนัน ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสดตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

สังคมไทยดั้งเดิมมักอยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ และมีปู่ย่าตายายเป็น
ร่มโพธิ์ร่มไทรให้ลูกหลาน ครั้นเมื่อกาลเวลาเปลี่ยนแปลงไป สังคมยุคใหม่ได้
หล่อหลอมให้กลายเป็นครอบครัวที่มีเพียงพ่อแม่ลูกมากขึ้น การดูแลผู้สูงวัย
จึงทำได้ไม่ใกล้ชิดดังแต่ก่อน แต่มีคนดีบางกลุ่มที่พร้อมจะหยิบยื่นความช่วยเหลือ
เหลือสังคมด้วยน้ำใสใจจริงจนเกิดเป็นมูลนิธิขึ้นมาให้ผู้สูงวัยได้พึ่งพิง

‘บอกให้รู้ว่า...รัก’ เป็นเรื่องราวที่สะท้อนความสัมพันธ์ที่ต้องพึ่งพา
อาศัยกันภายในมูลนิธิดูแลผู้สูงอายุ เมื่อหัวหน้าอย่าง *สุดเขต* ต้องทำทุกอย่าง
ให้มูลนิธิอยู่รอดท่ามกลางอิทธิพลของเจ้าถิ่น โดยมี *นิชา* กับพรรคพวกคอย
ให้ความช่วยเหลือ หนทางแก้ไขจึงเริ่มปรากฏให้เห็นอยู่ไม่ไกล

ม.มธุการี ได้หยิบยกเหตุการณ์ในอีกแง่มุมหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นมุม
ที่หลายคนอาจไม่เคยเห็น ร้อยเรียงเป็นเรื่องราวผ่านตัวอักษรได้แสนพิเศษ
ไม่เหมือนใครด้วยความตั้งใจ พร้อมทั้งสอดแทรกความสนุก และกลิ่นอาย
แห่งมิตรภาพความหวังใ้ให้นักอ่านติดตามกันอย่างเพลิดเพลิน

บอกให้รู้ว่า...รัก

ม.มธุการี

สุดเขตสะดุ้งลืมตาตื่นตอนเช้าจากเสียงพ่อกับปู่ที่เถียงกันดั่งลั่นมาจากในครัว...ไม่ใช่ครั้งแรกและคงไม่ใช่ครั้งสุดท้ายตราบใดที่เขาจะต้องมาอาศัยบ้านพ่ออยู่ เหลือบตาดูเวลาก็เห็นบอกเวลาเพิ่งจะเจ็ดโมงเช้า พ่อกับปู่จะตื่นเข้าพองๆ กันแทบทุกวัน จากนั้นก็จะมีเวลาเหลืออีกทั้งวันให้ทะเลาะกัน...

ใครคิดบ้างว่าพ่อกับปู่จะต้องมาอยู่บ้านเดียวกันในลักษณะนี้ ความไม่ถูกกันระหว่างคนทั้งคู่จะเป็นที่รู้จักกันในหมู่เครือญาติ มันมีวันเวลาที่พ่อกับปู่จะไม่พูดหรือจะอะไรกันเลยเป็นเวลานานๆ ตอนปู่เป็นปลัดจังหวัดอยู่ทางใต้ พ่อก็หนีไปเป็นผู้พิพากษาอยู่ทางเหนือ พอปู่ย้ายมาอยู่อุดรฯ พ่อก็หนีลงไปอยู่นราธิวาส สุดเขตจำได้ว่าเขาเจอหน้าปู่ นับครั้งได้ด้วยเหตุผลที่เขาไม่มีวันจะเข้าใจ...

จวบจนกระทั่งย่าตาย และแม่ตาย ทั้งพ่อกับปู่ก็โคจรมาอยู่ร่วมบ้านเดียวกันในวัยที่ต่างคนต่างปลดเกษียณเรียบร้อยแล้ว พ่อปลุกบ้านหลังนี้เอาไว้ตอนย้ายมาหนองคาย เหตุผลเพราะพ่อชอบความแห้งแล้งของผืนแผ่นดินอีกทั้งเป็นที่ที่เขาเกิด ความที่เป็นลูกชายคนเดียวและถูกแม่ตามใจหนัก พ่อก็เลยเขม่นเขาและเป็นขมึ้นกับปุ่นกันมาตั้งแต่จำความได้นั้นเลย พอเขาเรียนจบกฎหมาย และพ่อย้ายกลับไปเกษียณอยู่หนองคายกับปู่ เขาก็หางานทำที่กรุงเทพฯ และเป็นทนายให้กับมูลนิธิคนชราแห่งหนึ่ง

ทำงานมาร่วมเจ็ดปี มูลนิธิก็เปิดสาขาอีกแห่งที่หนองคาย กลายเป็นว่าเขาได้รับคำสั่งย้ายให้มาประจำที่นี่ เพื่อบุกเบิกโครงการให้กับสาขาใหม่ บ้านพ่อกลายเป็นสถานที่อยู่ชั่วคราวก่อนที่จะย้ายเข้าสำนักงานใหม่ในหมู่บ้านคนชราที่วางแผนกันเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เพราะเคยมีกำหนดว่าคนเก่าแก่ของที่นี่คิดจะบริจาคโรงแรมให้ทั้งหลัง แต่ปรากฏว่าโครงการต้องมาสะดุดหยุดลงเพราะตัวกำนันมาป่วยตายเมื่อเดือนที่แล้ว เท่ากับว่าเขาจะต้องมาอยู่ร่วม

บ้านกับพ่อและปู่ต่อไปอย่างไม่มีกำหนด ท่ามกลางช่องว่างอันอึมครึมของบรรยากาศ สามเงาเอนเรซันในครอบครัวที่หาจุดร่วมลงตัวไม่ได้ ชนิดที่ทุกคนพร้อมที่จะทะเลาะกับทุกคน ถ้าบังเอิญโคจรมาเจอกันเข้า...

รีบเข้าห้องน้ำอาบน้ำเร็วๆ เพราะปู่ห้ามหนักห้ามหนาเรื่องใช้น้ำไฟเปลืองสามเดือนกว่าๆ ที่เขามาพักที่นี้ช่างหาความเป็นส่วนตัวไม่ได้เอาเสียเลย ที่ผ่านมาเขาเคยมีอิสระและเคยใช้ชีวิตอีกอย่าง เรื่องชี้เหนียวต้องยกให้ปู่ ส่วนเรื่องสุ่ยสุ่ยจ่ายจ่ายเงินเกินตัวชนิดไม่คิดถึงชาติหน้าต้องยกให้พ่อ เขาต้องมาอยู่ท่ามกลางคนสองคน ที่แตกต่างกันเหมือนขาวกับดำ แถมยังผลักดันให้เขาต้องเลือกข้างให้ได้อีกด้วย

อาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็เตรียมออกจากบ้าน พ่อกับปู่ยังมาเถียงกันต่อในห้องอาหาร และพ่อก็ก๊วกมือเรียกเขาเข้าไป

“มานี่ มาช่วยตัดตีสินหน่อย”

“ผมจะรีบไปทำงาน...”

“เออน่า แป็บเดียว” คราวนี้ปู่เรียกเอง “อยากให้ตัดตีสินว่าไหนมันอร่อยกว่ากัน”

ที่โต๊ะอาหารพ่อกับปู่นั่งตรงกันข้าม มีไข่ดาวคนละสองใบในจานตรงหน้า สุดเขตมองหน้าคนทั้งคู่สลับกันไปมา ความคล้ายคลึงกันของพ่อกับปู่บ่งบอกชัดถึงการสืบสายเลือดตามกันออกมา แต่ที่ว่าอีกคนหนึ่งผมมากกว่าและมีผมหงอกมากกว่า นอกนั้นเหมือนกันเปี้ยบยังกับออกมาจากเบ้าขนมครกเดียวกัน

“ไหนลองบอกมาซิว่าระหว่างน้ำมันพืชกับน้ำมันหมูอย่างไหนมันจะอร่อยกว่ากัน” ปู่รีบส่งส้อมให้เขาก่อนและสุดเขตก็รีบไปตักชิมพอเป็นพิธี ตาสองคู่จับจ้องหน้าเขาเขม็ง

“ไม่ต่างกันนะผมว่า” พยายามจะเป็นกลางให้มากที่สุด

“ทำไมจะไม่ต่าง น้ำมันหมูมันก็ชนะขาดลอยอยู่แล้ว” ปู่โวยขึ้นมาก่อน

“แต่ตายเร็ว ระวังไขมัน มันจะเข้าไปอุดตันจนหลอดเลือดหัวใจระเบิด

ได้ง่ายๆ นะพ่อ” พ่อสวนกลับทันควันเหมือนกัน

“เออ อยากรู้เหมือนกันว่าใครมันจะตายก่อนใคร ระหว่างแγκεะฉันฉันนี่แหละจะเป็นพ่อรายแรกที่ได้เงินประกันชีวิตจากลูกชาย เพราะมันดันชิงหมาตายก่อน” ปู่เริ่มเดือด

“จะให้ร่อยจริงๆ นะผมว่าต้องทอดด้วยเนย ให้ทั้งรสเค็มและมีกลิ่นหอมในตัว เนยกินขาดครับ ผมว่านะ” สุดเซตรีบซัด

รอบนี้ทั้งพ่อและปู่หันมองเขาเป็นตาเดียวจนต้องรีบเผ่นออกจากที่นั่น ก่อนสงครามโลกจะขยายตัวมากไปกว่านั้น เสียงทุ้มเสียงกันระหว่างพ่อกับปู่ยังดังลั่นตามมาถึงโรงรถ ช่องว่างของพ่อกับปู่รวมทั้งตัวเขาด้วยดูจะขยายกว้างออกไปทุกที และในทุกๆ เรื่อง ตั้งแต่เรื่องง่ายๆ ที่สุดอย่างทอดไข่ไปจนถึงเรื่องซับซ้อนชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้าไม่ว่าจะเป็นปัญหาโลกหรือว่าการเมือง...

ขับรถเลียบฝั่งโขงเรื่อยไปจนถึงโรงแรมที่กำนันสร้างทิ้งเอาไว้ กำนันเด่นเป็นคนเก่าแก่ของที่นี่และสนิทสนมกันดีที่สุดกับพ่อของเขาตั้งแต่สมัยที่พ่อยังรับราชการ ความที่แγκεเป็นคนใจบุญ พ่อเลยหาทางล้างสมองให้แγκεอุทิศโรงแรมให้คนแก่ทางนี้เข้ามาพักอาศัย เดิมมันเป็นโรงแรมกึ่งรีสอร์ทที่กำนันเด่นแเกสร้างเอาไว้ทำธุรกิจส่วนตัว พอดีธุรกิจมันไม่เดินแγκεก็เลยอยากจะขายทิ้ง แต่ถูกพ่อกล่อมจนอยู่หมัดและยอมให้คนแก่เข้าไปพักอยู่ส่วนหนึ่งจนกว่าแγκεจะเปลี่ยนไปทำธุรกิจเรือสำราญ และหลังจากนั้นโรงแรมนั้นแγκεจะยกให้กับมูลนิธิทั้งหมด ก็มีร่วมสองร้อยกว่าห้องได้ ตอนนี้มีสมาชิกคนแก่ไปอยู่กันยี่สิบกว่าห้องแล้วและอยู่กันฟรีๆ แγκεก็ได้บริการอาหารบุฟเฟต์ในโรงแรมวันละมื้อกันอดตาย วางโครงการกันไว้ว่าไม่เกินสิ้นปี แγκεจะให้เขาย้ายสำนักงานเข้าไปประจำในโรงแรม ตกลงกันไว้ชะดิบดีแล้วแγκεก็มาป่วยตายเสียก่อน...เรื่องมันก็เลยจบ

มีคนแก่มาเดินที่ริมหาดตอนเขาขับรถผ่านไป ทำท่าว่าโครงการจะต้องยกเลิกไปในเวลาอันรวดเร็วเกินคาด ตอนนีเขามีกะทั่งกำลังเงินช่วยเหลือจากสำนักงานใหญ่ พนักงานถูกปลดไปจนเกือบหมดและรับแต่อาสาสมัครที่

เข้ามาช่วยรักษาการชั่วคราวช่วยยามกันเหนียว จนกว่าจะมีช่องทางลำเลียงคน
ชราที่เหลือไปอยู่ที่อื่นกันให้หมด

เครียดเสียจนไม่อยากเห็นอะไรและขับรถกลับสำนักงานที่อยู่ไม่ไกลกัน
นัก มันเป็นตึกแถวสองคูหาในตลาดเก่าและได้ค่าเช่าแสนถูกพอจะประดับ
ประคองไปได้ระยะหนึ่ง แต่จะนานแค่ไหนกัน คนแก่กำลังจะล้นโลกในอีก
ไม่นาน มีคิวจองเข้ามายาวเหยียดตั้งแต่เขาเริ่มเปิดสถานที่นี้เมื่อสามเดือน
ที่แล้ว และคนจองก็ทำท่าจะเพิ่มมากขึ้นทุกวัน

มีมอเตอร์ไซค์จอดอยู่แค่คันเดียวจริงๆ ที่ลานจอดรถ อาจจะต้องเข้าเก็บ
ไปนั่นเอง เจ้าของคืออนารีเพื่อนร่วมงานรุ่นเดียวกันและติดสอยห้อยตามกัน
มาจากสำนักงานใหญ่ ด้วยเหตุผลเดียวกัน เพราะที่นั่นคือบ้านเกิด...

กลิ่นกาแฟหอมฉุยเมื่อเขาก้าวเข้าไป มีเสียงร้องถามออกมาก่อน

“คุณเซตหรือ กาแฟหน่อยมะ”

สุดเซตกระแทกตัวหนึ่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่งในห้องอาหาร เขี่ยตุ๊กต่องโดนัท
ค้ำปีที่เหลือแค่อันเดียว ร่างอ้วนท้วมเดินถือถ้วยกาแฟมาวางเบื้องหน้าเขา
หน้าตาเหมือนไม่ได้นอนมาทั้งคืน ผมงกระจ่ายฟูทั้งหัวชนิดลืมหิวมาหลายวัน
พอทรุดตัวนั้นก็เริ่มบ่นทันที

“แม่หอบทั้งคืนจนไม่ได้หลับได้นอน เดี่ยวตอนสายๆ ต้องพาไปหาหมอ
แวะมาก่อน เพราะนัดกับน้องเอาไว้อเรื่องสมัครงาน”

“นี่ตอนนี้เรายังมีปัญญารับสมัครคนงานเข้ามาอีกหรือ ปลดออกไปจน
จะหมดแล้วนะ” สุดเซตชดกาแฟไปด้วย

“น้องคนนี่แม่ฝากมาและเขามาทำอาสาสมัคร เพิ่งเรียนจบสังคมฯ
ลูกสาวผู้พิพากษาลดค่าที่เพิ่งย้ายเข้ามานั่นไง อายุเพิ่งจะยี่สิบเองมั้ง เขาจบ
กันเร็วเด็กสมัยนี้ ใบสมัครทิ้งเอาไว้ให้แล้วในห้อง เดี่ยวเขามา คุณเซตก็
สัมภาษณ์กันเอง”

สุดเซตเงยบ่าไปได้ ตราบใดที่เขาไม่ต้องถอนขนหน้าแข้งจ่ายค่าแรงงาน
ยามนี้เขากำลังต้องการอาสาสมัครมากที่สุดเท่าที่จะมากได้เพื่อมาทดแทน
พวกที่ออกไป ที่สำคัญคือคงไม่มีใครหลวมตัวเข้ามาง่ายๆ เสียด้วย นี่อาจจะ

เป็นรายแรกและรายสุดท้าย

“แล้วเขารู้รีเปล่าถึงสถานการณ์เราตอนนี้” ถามออกไป

“ก็รู้อย่างไร แม่ห้องกับแม่ฉันเขาเคยเป็นเพื่อนสนิทกันมา เขาก็อยากช่วย อีกอย่างเด็กจะได้มีเครดิตเวลาไปทำงานที่อื่น”

“คือยังไม่เคยมีประสบการณ์มาเลย...”

“บอกแล้วว่าเพิ่งจบ จบก็ย้ายตามแม่มาที่นี่”

อาจจะพวกลูกแห่งที่ไม่ยอมโตและเกาะพ่อแม่แจ แถมยังจะต้องมาฝึกงานให้อีก

“ก็ฝึกไปแล้วกันเรื่องงาน อย่าให้ต้องเข้าไปปวดหัวกับเด็กกลุ่มนี้ เพราะผมปวดหัวมาแล้วกับเด็กสองคนที่บ้าน”

นารีมองหน้าเขาหนึ่งอย่างเข้าใจ อาจจะคนเดียวก็ได้ที่เข้าใจเขามากที่สุดในตอนนี้

“แล้วตกลงคุณจะทำยังไงกับคนแก่ที่ตกค้างที่โรงแรม เขาให้เวลาแค่เดือนเดียวเรื่องย้ายออก” นารีเปลี่ยนเรื่อง

“กำลังติดต่อให้ครอบครัวมารับไป เพราะดูไปแล้ว ถึงยังไงเราก็ต้องยุบสาขานี้ นี่ยังโกรธน้องชายกำนันแถมไม่หาย เพราะก่อนมาเราวางโครงการเอาไว้ดีบิ๊แล้ว”

“กำนันแถมน่าจะมีพินัยกรรมนะ”

“น้องชายว่าไม่มี แล้วเราจะทำอะไรได้ แถมกำหนดเวลาย้ายคนออกจนถึงตัวแทบไม่ทัน เครียดมากเลยนะตอนนี้”

“นี่หรือว่าคุณเครียดอยู่คนเดียว” นารีถอนใจ “เฮ้อ นี่ตอนนี้ยังคิดไม่ตกเลย เกิดเราต้องย้ายกลับเข้ากรุงเทพฯ แล้วแม่จะอยู่ยังไง อายุมากแล้วด้วย จะให้แม่ไปอยู่กรุงเทพฯ ด้วย แกก็ไม้อ้อแล้ว ไหนจะคำรักษาพยาบาล เครียดเสียจนเมื่อคืนนอนไม่หลับ มันอะไรกันนักกันหนาละนะชีวิตคนเรา”

“เรามันบังเอิญได้มาอยู่ในเจเนอเรชั่นเดียวกัน ที่มีกรรมรูปแบบใหม่ นะคือให้ตายสิ มันเครียดเสียจนอยากผูกคอตายวันละร้อยหน ไหนจะต้องมารับผิดชอบครอบครัวตัวเอง ไหนจะหน้าที่การงานชักหน้าไม่ถึงหลังจนหนี้สิน

ท่วมหู่ท่วมหาง ไหนจะการแข่งขันกับประชากรที่กำลังจะล้นโลก ไหนจะพ่อแม่ชราป่วยไข้จนแทบไม่มีปัญญาจะรักษา ไหนจะโลกร้อนทั้งใบจนไข่สุกเองแบบไม่ทันได้ใส่หม้อต้ม ไหนจะผู้ก่อการร้ายทั่วทุกหัวระแหงชนิดไปไหนต้องสวมเสื้อเกราะ ไหนจะอาวุธนิวเคลียร์ที่ไม่รู้คนบ้าๆ จะโยนใส่กันเข้าเมื่อไหร่ เพราะเกิดท้องผูกขี้ไม่ออกขึ้นมา”

“ก็ถึงว่า เจเนอเรชั่นก่อนหน้าเราเขายังไม่เจอกันนะ เขาเจอแค่สงครามเวียดนาม กับสงครามเย็นอันหนาวเหน็บ มีนา...คงจะหนาวมากถึงได้ตั้งหน้าตั้งตารับมลูกกันจนเบบี้บูมระเบิดเต็มบ้านเต็มเมืองจนล้นโลกแบบนี้”

“ไม่มันเขาจะเรียกว่าเจเนอเรชั่นเบบี้บูมหรือ คืออาจจะเพิ่งหายซ็อกมาจากสงครามโลกครั้งที่สองมาหมาดๆ เพราะประชากรโลกตายกันเป็นเบือเข้าไปกึ่งสิบล้าน ต้องรับมลูกมาชดเชยที่ขาดไปมั้ง เบบี้ถึงได้บูมขึ้นมาทั่วโลกโดยไม่ได้นัดหมายถึงขนาดนั้น”

“พอแก่กันดกกันแก่อย่างพร้อมเพรียงกัน นิดกันรีไทร์อย่างพร้อมเพรียงกัน”

“ยิ่งพ่อผมกับปู่นี่คนละเจเนอเรชั่นเลยนะ และเถียงกันตลอดเวลาจนไม่รู้จะเข้าข้างใครเหมือนกัน ก็เพราะว่าผมไม่เห็นด้วยกับใครเลยให้ตาย”

“เออน่าใจเย็นๆ” นารีเอื้อมมือมาตบหลังมือเขา “แม่ก็เหมือนกัน แก่ดื้อดื้อนะ ไ้อ้เราจะพาไปโรงพยาบาลตั้งหลายวันแล้วก็ไม่ยอมไป รอจนไข้กำเริบ นี่เดี๋ยวต้องรีบไปแล้ว ทั้งงานราษฎร์งานหลวง ไ้อ้...”

นารีลุกขึ้นยืนก่อน ดูเวลาไปด้วย

“เดี๋ยวน้องเค้าจะมาแล้ว คุณก็ช่วยสัมภาษณ์ ยังไงให้เขาทำงานวันนี้เลย เพราะเราไม่มีคน เดี่ยวหากลับจะรีบมาฝึกงานให้”

นารีออกไปแล้ว และเขาก็กลับเข้าห้องทำงานส่วนตัว มีใบสมัครของพนักงานใหม่วางรอบนโต๊ะและเขาก็เปิดดูคร่าวๆ เด็กเพิ่งจบแถมไม่เคยมีประสบการณ์ งานสมัยนี้ใครว่ามันหากันง่ายๆ ต่อให้จบต็อกเตอร์ ยิ่งเห็นหน้าตาในภาพถ่ายก็ยิ่งหมดศรัทธา ยิ่งกะเด็กมัธยมยังงัยงั้น แถมยังไว้ผมม้าปิดหน้าปิดตาเห็นแต่ลูกกะตาบ้องเบี้ยว อายุอ่อนกว่าเขาเป็นรอบ แล้ว

จะมากุยอะไรกันรู้เรื่องแบบนี้ ไ้อ้เรายังรำคาญเด็ก...

ปรับเก้าอี้และนอนเอามือก่ายหน้าผากอย่างเครียดจัด ทางโรงแรม
ขีดเส้นตายมาให้แล้วด้วยเรื่องขนย้ายคนแก่ที่นั่น ทางเดียวคือรีบติดต่อยาติ
ให้มารับตัวด่วนก่อนที่จะสาย...

* * *

นิษาเวียนวนหาที่จอดสกีเตอร์รอบอาคารเก่าแก่แห่งนั้นเป็นนาน มัน
เป็นตึกซ่อมซ่อมจนสีลอกเกือบทั้งหลัง ติดป้ายเอาไว้ติดบิว่ามูลนิธิช่วยคน
ชราภาพ รู้มาจากแม่ว่ากำลังต้องการอาสาสมัครมาช่วยเหลือด่วน เพราะ
ขาดทุนทรัพย์ ไม่คิดฝันนั้นเองว่าจะถึงแตกถึงปานนี้

“ได้ทั้งบุญได้ทั้งประสบการณ์ งานสมัยนี้มันหาง่ายอยู่ชะเมื่อไหร่ ทำ
ไปก่อนจนกว่าจะได้เครดิต งานช่วยคนแก่มันง่ายอยู่หรือก งานอะไรจะมา
ง่ายเท่าไม่มีอีกแล้วนะ แล้วแม่จะมองหางานอื่นให้”

แม่โฆษณาชวนเชื่อจนหลวมตัวยื่นใบสมัคร อาจจริงเรื่องความง่าย
ตาย คนแก่คือคนที่กลายเป็นเด็กอีกครั้ง จับนั่งที่ไหนก็คงนั่งที่นั่นชนิดไม่มี
ปากมีเสียงจริงอย่างแม่ว่า

วนหาที่จอดอีกรอบ ไม่ใช่ว่าจะไม่มีที่จอดรถ แต่เป็นเพราะไม่มีป้าย
ติดประกาศเอาไว้แต่อย่างใด แถมยังเป็นทีรกร้างเต็มไปด้วยพงหญ้าขึ้นสูง
และมีรถแวนสีขาว จอดอยู่แค่คันเดียว ประกาศชัดเจนว่าคงมีพนักงานที่นั่น
นับคนได้...

จอดสกีเตอร์เบียดใกล้รถแวนมากที่สุดเพราะกลัวหาย อาคารแห่งนี้
ตั้งโดดเดี่ยวริมฝั่งโขงในเนื้อที่จำกัด มีป้ายประกาศขายที่ล้อมรอบทั้งสี่ทิศ
แม่ว่าที่นี้เป็นสถานที่ทำงานชั่วคราวของมูลนิธิสำหรับคนชราสาขาเปิดใหม่...

เดินเข้าตัวอาคารที่เปิดกว้างเอาไว้แล้ว ภายในมีห้องหับเรียงรายสอง
สามห้อง หูแว่วเสียงหัวเราะพูดโทรศัพท์ดังมาจากห้องด้านในห้องหนึ่ง

“ครับ แต่สายด่วนสูงวัยตอนนี้เราไม่มีพนักงานเลย...มีแต่ผมผู้จัดการ
ครับๆ ผมเข้าใจ ครับๆ แก่แล้วมันก็ปวดโน่นนี่นั่นเป็นธรรมดา...ครับ...
คุณยายต้องลองออกกำลังมั่งสิครับ จะโยคะโยคืออะไรผมก็ไม่ถนัดหรือครับ

ไทซีหรือครับ...เดี่ยว...เดี่ยวต้องรอกถามผู้เชี่ยวชาญ ไม่โทร. กลับมาอีกทีละ
ครับ ตอนนั้นผู้เชี่ยวชาญของผมไม่อยู่เสียด้วย...ครับๆ สวัสดิ์ครับคุณยาย”

นิษาได้ยินเสียงกระแทกโทรศัพท์ ตามมาด้วยเสียงร้องดังเฮ้อเล่นเอา
สะดุ้ง ห้องผู้จัดการใหญ่อยู่ตรงนั้นเอง คงเป็นเจ้านายที่จะเป็นคนสัมภาษณ์
หล่อน แม่ติดต่อมาเรียบบร้อยแล้วเรื่องการฝากฝังงาน ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร
มาก เพราะเป็นงานอาสาสมัครที่ไม่มีแม่กระทั่งเงินเดือนหรือเบี้ยเลี้ยง...

มาหยุดยืนหน้าห้องที่มีป้ายชื่อติดเอาไว้ชัดเจน มันดูจะเป็นห้องทำงาน
ห้องเดี่ยว ที่มีป้ายชื่อเจ้าของห้องทำจากสติ๊กเกอร์ติดเอาไว้ง่ายๆ พอให้รู้ว่า
ใครเป็นใคร ประกาศชัดว่าไม่เป็นการถาวรแต่อย่างใด ชื่อเสียงเรียงนามคือ
คุณสุดเขต ไวรนา หันรีหันขวางปลิ้นหมากฝรั่งจากปากหาที่แปะ แปะได้ชื่อ
นี้ไปก่อนแล้วจะมาเอาคืน เพราะต้องประหยัด เอ้อมมือไปเคาะบังตาเบาๆ
ไม่ต้องเสียเวลารออยู่นาน เพราะมีเสียงห้าวห้วนตอบรับมา

“เข้ามาได้”

ค่อยๆ ผลักบังตาแง้มดูทีละนิด คนตัวโตๆ ที่นั่งประจำโต๊ะทำงานไม่ได้
ส่อว่าจะมีอายุอานามใกล้เคียงกับคนแก่สักนิด อาจจะไม่เกินสามสิบกว่าเสีย
ด้วยซ้ำ แถมหน้าตาไม่ส่อว่าจะอารมณ์ดีอะไรเอาเสียเลย เพราะมองมาทาง
หล่อนพร้อมนิ้วหน้าสั่ง

“เฮ้อ ทำไมไม่เข้ามาละคุณ”

ค่อยๆ ก้าวเข้าไปพร้อมยกมือไหว้บนอบน้อมก่อนทรุดตัวลงนั่ง กระเป๋าถือ
วางบนตัก จัดกระเป๋าโปรงให้เข้าระเบียบ เสยผมม้าลวกๆ ตามองคนสัมภาษณ์
ที่กำลังอ่านใบสมัครทบทวนไปมา หน้าตาเคร่งดุซนดิถ้ายิ้มออกมาที่ สนิม
คงจะร่วงกราว...

“แล้วคุณ...เรียนจบขอนแก่นมาด้วย” พลิกใบสมัครไปมา “เรียนสังคมฯ
มา...”

“ค่ะ”

“ก็ดี เพราะเราเพิ่งปลดพนักงานออกไปเกือบหมด ปัญหาขัดข้องทาง
เศรษฐกิจจินตหน้อย ทางเราเลยรับแต่อาสาสมัครให้มาช่วยงานตอนนี้” เสียง

หัวยังพูดต่อ “เราไม่จ่ายเป็นเงิน แต่จ่ายเป็นเครดิตสำหรับงานใหม่ๆ ของคุณ คุณนารีเขาคงบอกไปแล้ว ไม่มีปัญหาอะไรไม่ใช่หรือ”

“ไม่มีค่ะ”

“เตรียมสมัครงานใหม่เอาไว้บ้างก็ดี เพราะสถานการณ์ทางเรายังไม่แน่นอน”

เดือนมาด้วยเสรีจสรพร ตายังมองผ่านใบสมัครไปเรื่อยๆ

“เคยเป็นแชมป์กอล์ฟมาด้วย...” ทั้งตกใจและแปลกใจ “สำนักไหนล่ะคุณ”

“เรียนมาหลายสำนักค่ะ ตั้งแต่เป้าฮือไปจนถึงเต่าเจียะเตียง”

“ไม่เคยได้ยิน” พลิกใบสมัครเร็วๆ “เกือบได้ไปโอลิมปิกเชียว...ปีไหน”

“ครั้งที่แล้วค่ะ แต่สู้เขาไม่ได้ เพราะไปเจอหุ่นมวยปล้ำญี่ปุ่นเข้า เลยตรอบแรก”

“แต่ด้วยยาวๆ น่าจะเก่งเรื่องแบกหามนะ พอจะไหวไหมเรื่องแบกหามคนแก่ๆ”

“จับกั๊งทุกชนิดค่ะส่งมาได้เลย”

รอบนี้คนสัมภาษณ์ปิดใบสมัครและประสานมือไว้บนโต๊ะ ตาหลังแว่นมองหล่อนอย่างพึงพอใจในประสบการณ์ที่อ่านเจอมาจากใบสมัคร

“ว่าแต่คุณรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับคนแก่ๆ เพราะนอกเหนือไปจากการต้องแบกหามคนแก่เป็นครั้งคราว แล้วยังต้องรับโทรศัพท์สายด่วนเข้ามาทุกระยะเวลาใครมีปัญหาเดือดร้อน อาจจะต้องคอยให้คำแนะนำแทบทุกเรื่องนั่นเลย ตั้งแต่ท้องผูกไปจนถึงบางคน ขนาดอยากโดดตึกตายก็ยังมี”

“ถึงขนาดนั้นเลยหรือคะ” นิษาหน้าตื่นและเขาก็พยักหน้ารับ

“สายด่วนเราต้องพร้อมที่จะเผชิญกับทุกสิ่ง เพราะปัญหาของผู้สูงอายุมันอาจจะรวมทั้งทางร่างกายและจิตใจ เมื่อก่อนเราเคยจ้างจิตแพทย์ประจำ แต่พอมีปัญหาทางเศรษฐกิจขึ้นมาก็ต้องให้เขาออกไป ตอนนี้อกำลังรอจิตแพทย์อาสาสมัครมาร่วมงาน คิดว่าอาจจะยาก แต่ถ้าคุณคิดว่าพอจะรับปัญหาเรื่องพวกนี้ได้...”

“จะลองดูค่ะ คุณแม่ยังว่าทำงานช่วยคนแก่นี้ง่ายที่สุด” นิชาพยักหน้า หงึก เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงกริ่งโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นบนโต๊ะและหันมองเกือบ จะพร้อมกัน นิชามองตามมือยาวๆ ที่เอื้อมไปรับสาย

“ฮัลโหล...อ้อ...สายด่วนตอนนี้ยังไม่ว่างครับ เดี่ยวๆ...” รีบส่งโทรศัพท์ ให้หล่อน

“เฮ้ ทดสอบความสามารถพื้นฐานดูก่อน” กระซิบบอกไม่ดังนัก นิชาเอื้อมมือไปรับสายงงๆ เสียงแหบๆ ยังด่าสลุตอย่างเพลิดเพลินมา ตามสาย

“สายด่วนบ้าอะไรวะ ไม่เคยว่าง คนยังกำลังแยء...งั้นมีสายด่วนขึ้นมา เพื่ออะไรกันวะยังงี้”

“สายด่วนสูงวัยค่ะ คุณตามีอะไรให้หนูรับใช้หรือคะ...”

“อ้าว ว่างแล้วเรอะแม่คุณ กำลังอยากตายยอะ...” เสียงแหบดังขึ้น กว่าเดิม

“อ้าว...คุณตาเป็นอะไรหรือคะ” นิชาตกใจ

๒

“ไม่เป็นอะไร แต่อยากตายย...” เสียงแหบดังมาอีก “รู้จักรีเปล่า ตาอายุยอะ...”

ตกใจเสียจนเกือบจะส่งโทรศัพท์คืนคนสัมภาษณ์ แต่ก็พยายามรวบรวมสมาธิหาคำมาปลอบ

“โลกนี่ยังน่าอยู่นะคะคุณตา”

“มันน่าอยู่ตรงไหน ยังไม่เคยแก่อย่ามาพูดดีฝ้า” ตวาดมาอีก “คนใหม่ รีเปล่า เสียงนี้ไม่เคยได้ยิน”

“เจ้าคะ”

“คนเก่าไปไหนกันหมดละ ไม่ชอบเสียงใหม่ๆ อยากคุยกับเสียงเก่าๆ”

“คือทางเรามีนโยบายปลดคนงานคะ เนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจ หนูเป็นหน่วยอาสาสมัครเข้ามาช่วยงานตอนนี้ชั่วคราว”

“เออดี ปิดไปซะเลย รู้มัยว่าไอ้โรงแรมมันทวงห้องคืนเข้าเย็น ชูจะตัดน้ำตัดไฟ พวกคุณไม่มีปัญญาทำอะไรได้ก็ปิดๆ ไปซะเหอะนะ จะทรมานกรรมคนแก่ไปทำไมกัน อาหารที่เคยเอามาส่งตอนนี้ก็ไม่มีมาแล้ว พวกเราต้องไปชุกดินที่ถึงขยะข้างโรงแรมเวลาเขาเอาอาหารมาทิ้ง มูลนิธิชังกะบ้วย อะไรวะแบบนี้ช่วยคนของตัวเองยังไม่ได้เลย...รีบไปตายๆ ซะไป”

กระแทกหูไปเลยและนิซาก็ทำตาปริบๆ ส่งโทรศัพท์คืนให้หัวหน้า

“วางสายไปแล้วคะ ท่าทางจะลมเสียมาก”

“แล้วเป็นไง พอจะสู้ไหวมัย...” ถามอย่างไม่ใส่ใจอะไรนัก

“คงต้องสู้คะ” ตอบอ้อมแอมเต็มที เหนื่อยยังไม่หายแตก

“คิดได้ยังงั้นก็ดี เพราะต้องทำทุกอย่างที่นี้ ตั้งแต่รับโทรศัพท์สายด่วน ไปจนถึง...ทุกอย่างนั่นละไม่ว่าจะมีเหตุฉุกเฉินอะไรผ่านเข้ามาบ้าง แล้วจะมอบหมายให้คุณนารีช่วยฝึกงานให้อีกที ประเดี๋ยวเขาคงกลับ จะเริ่มงานวันนี้เลย

ก็ดีเพราะเราไม่มีใคร โตะทำงานอยู่ห้องโถงข้างนอกโน่น”

เสียงผีเท้าเดินเข้ามาในสำนักงาน ตามมาด้วยเสียงสตรีหนึ่งร้องบอก

“กลับมาแล้วคุณเขต น้องมาสัมครงานรียัง”

นิชาเห็นเจ้านายเอ้อมมือกตกริ่ง กริ่งๆ สองสามทีและสตรีหนึ่งก็มาปรากฏกาย ร่างอ้วนท้วมอยู่ในวัยสามสิบกว่า ผมเผ้ายุ่งเป็นกระเซิงเหมือนคนผ่านงานมาอย่างหนักทั้งวัน

“เดี๋ยวคุณช่วยฝึกงานให้น้องคนนี้น้อย เฟ็งมาเมื่อกั”

“อ้อ...เด็กใหม่” ย้อมออกมาได้ขณะรับไหว้นิชา “อาสาสมัครหรือน้อง...”

“คะ...”

“พี่ให้สองวัน”

เดินตามกันออกมาข้างนอก ผ่านห้องโถงที่ว่างเปล่าไม่มีใครแม้แต่คนเดียว

“น้องเรียนอะไรมานะ สังคมฯ ไซ้ใหม่...”

“สังคมฯ คะ”

“เหมือนพี่” ตามมองหล่อนอีกแวบ “อย่างน้องน่าจะหางานง่ายขึ้นไว้วางใจ...มีอยู่คนเฟ็งจบมาเหมือนกัน อาทิตย์เดียวเขาก็ได้งานใหม่ ยังไงก็สมัครงานที่อื่นไว้ด้วย ใครทำงานที่นี้ได้นานมั่ง” บัญปากไปที่ห้องถัดไปที่เฟ็งเดินจากกันมา “คุณสุดเขตเขาไม่เหมือนใคร ชี้อัล ยิงตอนนี้อ่าลังเครียดมาก อาจจะมีเห็นถ้อยกาแฟปลิวเป็นประจำ”

“เมื่อกัก็เห็นคุณตินี่คะ”

“ยังใหม่อยู่ บอกแล้วไงว่าให้ไม่เกินสองวัน”

พาหล่อนเดินสำรวจห้องอาหารที่ว่างเปล่า ไม่มีใครเลย โตะเก้าอี้หลายตัวถูกพับวางพิงฝา เหลือแค่โตะกินข้าวสองตัวตั้งห่างกันคนละมุมห้อง

“เมื่อก่อนมีพนักงานนับสิบ ตอนเปิดสาขานี้ใหม่ๆ” นารีคุยไปด้วยเดินเลยไปเปิดตู้เย็นและหยิบเครื่องดื่มมาส่งให้หล่อน “สามเดือนมาแล้ว ก่อนนั้นพี่กับคุณเขตประจำที่สำนักงานใหญ่ที่กรุงเทพฯ พอดีมีโครงการจะขยายสาขามาเปิดที่นี่ เราเลยตัดสินใจที่จะมา เพราะเราสองคนเป็นคนที่นี่”

นั่งคุยกันที่โต๊ะว่างมุมหนึ่ง นอกชานเปิดโล่งมองเห็นลำน้ำโขงไม่ไกลนัก ลมพัดตึงหอบกลิ่นดินทรายท่ามกลางความร้อนระอุอ้าว

“เมื่อก็เห็นคุณสุดเขตบ่นว่ากำลังมีปัญหาต้องปลดคนออกเกือบหมดทำไม่หรือคะ” นิชาอดถามออกไปไม่ได้

“เรื่องมันยุ่งๆ ยุ่งมาก” นารีทำหน้าที่เบื่อนาย “เพราะตอนแรกบ้านพักคนชราที่เราเพิ่งเปิด เดิมมันเป็นโรงแรมกึ่งรีสอร์ทที่กำหนดเด่นแถมสร้างเอาไว้ทำธุรกิจของแก พอดีธุรกิจมันไม่เดินแกก็เลยให้คนแก่ของเราเข้าไปพักอยู่ เพราะแกเป็นคนใจบุญและแกก็รู้จักกันดีกับพ่อคุณเขตเขา แกบอกเลยว่าแกกำลังเปลี่ยนไปทำธุรกิจเรือสำราญ และโรงแรมนั้นแกจะยกให้มูลนิธิเราทั้งหมด ตกลงกันไว้ชะดิบดีแล้วแกดันมาป่วยตาย เมื่อเดือนที่แล้ว...ตกลงไม่มีใครได้อะไร แกมคนแก่ของเราต้องย้ายออกภายในเดือนนี้ ยื่นคำขาดมาแล้ว”

“อ้าว แล้วไม่ได้ทำสัญญาหรือมีพินัยกรรมอะไรหรือคะ”

“ไม่ทันได้ทำอะไรทั้งนั้น สมบัติตกเป็นของน้องชายหมด เพราะลูกเมียแกก็ไม่มี เห็นว่าตอนนี้จะสร้างโรงแรมเพิ่มเติม เพราะธุรกิจเรือสำราญที่แกเริ่มทำไว้มันบูมขึ้นมา นักท่องเที่ยวมากันจมนเลย น้องชายก้านเลยยื่นเรื่องให้คนแก่ของเราย้ายออก ทางมูลนิธิเราไม่มีทุนจะสานต่อถึงมีคำสั่งให้ปิด ช่างคุณเขตเขาก็พยายามที่จะย้อออกไปให้ได้ ถึงได้เครียดถึงขั้นสติแตกใครเข้าหน้าได้มั่งตอนนี้ น้องก็เหมือนกัน พยายามเลี้ยงให้ดี”

คนพูดนั่งหลับตาเอานิ้วนิ้วกดขมับไปมา ผมหยิกฟูทั้งหัวล้อมกรอบดวงหน้าที่กลมเหมือนดวงจันทร์

“ไอ้เราฝันไว้ดีดีทีว่าจะกลับมาทำงานที่บ้านเกิด” นารียังรำพันต่อ “นี่อาจจะถูกเรียกตัวกลับกรุงเทพฯ คุณเขตเขาก็ไม่อยากไป เพราะพ่อเขาอยู่ที่นี้ คนแก่แล้ว แม่เขาเพิ่งตายปีที่แล้ว พ่อเขาเคยเป็นผู้พิพากษา ตอนนี่เกษียณแล้ว เขาเป็นนักกฎหมายเหมือนกัน เคยทำงานเป็นทนายที่มูลนิธิ แต่เขาเบื่อกรุงเทพฯ อยากมาทางนี้มากกว่า...เพราะเขาเกิดที่นี่ด้วย”

นิชานั่งฟังเรื่อยไป ส่วนใหญ่เป็นประวัติของเจ้านายหน้ายักษ์ ถ้าถึง

ชั้นเครียดสติแตก หล่อนคงทำงานไม่เกินสองวันจริงอย่างว่า..

“ว่าแต่น้องขับรถเป็นรีเพลล่าละ”

“เป็นค่ะ แต่ไม่มีใบขับขี่”

“ใครเขาใช้ใบขับขี่กันมั่งแถวนี้ ก็ดี เพราะคนขับรถเพิ่งออกไป จะได้ช่วยขับรถไปส่งของให้คนชราที่เราดูแลอยู่ ก็ห่างจากที่นี่แค่สิบนาที”

“เมื่อก็เห็นมีโทร. เข้ามาคนนึงค่ะ บ่นว่าไม่มีอะไรกิน ตัดเรื่องอาหารไปแล้วทางไหน อาจจะต้องซุกกินตามถังขยะ ด่าใหญ่”

“ตาย คุณเขตรู้รึยัง” นารีตกใจ

“ไม่ทันได้บอกค่ะ”

“งั้นเดี๋ยวต้องบอกคุณเขต เราอาจต้องรีบเอาอาหารไปแจกด่วน ทำไม่มันถึงได้ยุ่งอย่างนั้นะ”

สุดเขตบึ่งรถออกจากสำนักงานในทันทีที่รู้เรื่องจากนารี โมโหเสียจนเซลล์สมองเดือดปุดๆ ใครจะมหาโหดเท่านี้เองชายก้านั้นคนนั้นคงไม่มีอีกแล้ว ยิ่งวันมันก็เหมือนปัญหาต่างๆ จะประดังประเดกันเข้ามาจนถึงหลักไม่อยู่เอาเลย

มาถึงโรงแรมแห่งนั้นก็พบว่าม็อดท์มาจอดก้นยาวเหยียด ครั้งหนึ่งที่เคยหาแขกไม่ได้สักคน สาเหตุที่ก้านั้นเจ้าของเก๋าต้องการจะบริจาค จริงหรือที่ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงไปหมดแล้วในตอนนั้น...

บุกเข้าไปหาน้องชายก้านั้นถึงในห้องพัก กำลังนั่งพุงอืดใช้โทรศัพท์อยู่และโบกมือให้เขานั่ง หน้าตามีราศีขึ้นมาจม หลังจากที่นายคนนี้วิ่งเข้าออกห้องซึ่งเป็นประจำ ความที่เป็นอันธพาลประจำถิ่น จนก้านั้นเด่นเคยตัดหางปล่อยัดไปแล้วก็หลายครั้ง

“อ้าว มีอะไรคุณเขต นี่ผมกำลังอยากพบคุณอยู่พอดีเลยนะ” ถ้ามเขาเสียงดังหลังจากวางโทรศัพท์ “ไหนว่าจะรีบย้ายคนแก่ออกไปจากโรงแรมผมไง”

“มันยังไม่ถึงเดือนเลย ไหนคุณว่าให้เวลาทางเราเดือนนึง”

“นั่นมันสองอาทิตย์มาแล้ว เดี่ยวจะเตรียมตัวขนย้ายกันไม่ทันไม่ใช่อะไร”

“แล้วตอนนี้มาตัดเรื่องอาหาร”

“เพราะคนของคุณพอกินเสร็จฉันห่อใส่ถุงกลับไปด้วย บุฟเฟ่ต์นั้นคุณที่ผอมยอมให้เข้ามากิน ก็เพราะเห็นว่าแต่ละคนกระเพาะแห้งแห้งแถม คงกินกันไม่ได้มาก ที่ไหนได้เล่นหอบกลับ ผมช่วยโครงการของคุณมาเป็นแรมเดือนแล้วนะ นี่ไม่นับตั้งแต่สมัยพี่ชายโง่ๆ ของผมที่ถูกพ่อคุณล้างสมองจนอยู่หมัดเลย ขนาดจะยกโรงแรมให้ทั้งหลัง ซาดิหน้าไปอีกร้อยชาติละกันคุณ ผมไม่โง่อย่างพี่ผมหรอกนะบอกไว้ก่อน”

“แต่มหาโหดกว่านั้นไง คุณก็เป็นลูกบ้านนี้เหมือนพี่ชายคุณ แต่ทำไมถึงได้หिनันัก คนแก่ๆ พวกนี้ครั้งหนึ่งเขาก็เคยเป็นครูบาอาจารย์สอนคุณมา ตัดเสื้อผ้าให้คุณใส่ สร้างบ้านเรือนให้คุณอยู่ เป็นตำรวจทหารเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายให้คุณมาแล้ว กะอีแค่อาหารมือเดียวที่มันเหลือๆ จากครัวของโรงแรม คุณก็ยังเจื้อจ้านให้เขากินไม่ได้”

“หน้าที่ของคุณไม่เกี่ยวอะไรกับผมเลยนี่ ไม่งั้นคุณตั้งมูลนิธิขึ้นมาทำไม ถ้าไม่มีปัญญาช่วยเหลือคนของคุณ อย่าดีกว่า โรงแรมผมไม่ใช่เปิดเพื่อการกุศล และผมก็ไม่ใช่พี่ชายผม ตอนนี้ผมตัดอาหาร ขึ้นต่อไปคือตัดน้ำไฟ จับเวลาเอาไว้แล้ว ถ้าไม่ไปกิน ผมจะให้เจ้าหน้าที่เข้ามาหามออกไปทีละคน นั้นเลย ชัดเจนรึยัง” รอบนี้นายเดชเหล่ตามองนาฬิกาข้อมือ

“ก็เหลือเวลาอีกสิบสี่วัน ห้าชั่วโมง สามสิบนาที กับอีกสองวินาที ตรงเพะ”

สุดเขตเตือดจนหน้ามืด รีบออกจากที่นั่นก่อนที่จะล้มตัว เข้าใจแล้วว่าสมัยนี้คนมันทำอะไรง่ายตายง่ายตายเสียหนักหนา ยิ่งถ้ามีมิติไม่อยู่ใกล้ตัว

เดินตามหาแม่บ้านที่มาทำงานประจำกับคนซาก็พบว่ากำลังนั่งหน้ายู่งอยู่ในห้องทำงาน ป้ากุลเคยเป็นพยาบาล เป็นเพื่อนคนหนึ่งของพ่อและอาสาสมัคร มาช่วยงานตั้งแต่เปิดมูลนิธิใหม่

“แยะแล้วคุณเขตทำใจดี นายเดชเขาออกคำสั่งไม่ให้เข้าไปเอาอาหารในโรงแรมอีกแล้วนะ คนแก่ไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า”

“ผมเตรียมมามามาแล้วครับ อยู่ในรถ เตียวป้าช่วยส่งเด็กไปখনเข้ามา”

“มาฆ่า?”

“อร่อยป่า ได้รับบริจาคมาเป็นตัน เพิ่งมีโอกาสระบายออก กินไปก่อน แล้วผมจะหาทางช่วยเหลือด่วนเลยเรื่องอาหารการกินที่นี่”

สุดเขตเดินเช็คอาหารกระป๋องที่เคยตุนเอาไว้เป็นลังๆ มีทั้งอาหารแห้งและปลากระป๋องค้ำปี ของบริจาคที่คนใจบุญบริจาคให้มานานแล้ว ถึงเวลาแล้วที่จะต้องซุดมากินกัน ป้ากุลเดินตามมาติดๆ บ่นไปด้วย

“เด็กมันออกกันไปเกือบหมดแล้ว เหลือหลานป่าอยู่คนเดียวช่วยงานตอนนี้ มันจะไหวอะไรคุณเขต”

“แล้วผมจะส่งเด็กใหม่มาช่วยทางนี้อีกคน ตอนนี้ผมกำลังติดต่อกับญาติพี่น้องมารับคนแก่ที่เหลือ ถึงสิ้นเดือนก็คงเรียบร้อยไม่มีใครเหลือตกค้าง”

“คือคุณเขตจะปิดที่นี่”

“ผมไม่มีทางเลือกแล้วนะ เมื่อกี้ไปคุยกันมากับท่านมหาหินปรมาโลโก โศตร มหาฤโหด ลัทธิใหม่ป่าอย่าไปสนใจจดจำ เห็นบอกว่าเขาจะตัดน้ำไฟแน่”

“นี่ป่าก็ยังไม่เคยเห็นใครเหย้ามผิตมนุษย์มาอย่างนายเดชคนนี้เลยนะ ทำไมเขาถึงไม่ใจบุญอย่างพี่ชาย กำนันเด่นนะ ขาดเหลืออะไรวิ่งหาแก้ได้ตลอด พยาบาลประจำที่นั่นก็เคยมาช่วยคนของเรา นี่ตอนนี้ป่าไม่มีใครเลย”

“ผมบอกแล้วว่าจะส่งเด็กใหม่มาช่วย” สุดเขตยืนยัน

“พยาบาลรีเปลา ได้พยาบาลก็ดีนะ”

“ดูท่าทางแล้วงานจับกังได้ทุกอย่างแน่ๆ ตัวสูงยาว แบกหามอะไรน่าจะเก่งเวลาคนแก่ล้ม พอผมส่งมาก็รีบๆ ใช้ซะก่อนที่เขาจะรีบออกเหมือนคนอื่น หาทางหลอกล่อ ให้อยู่จนถึงสิ้นเดือนนี้ให้ได้ เพราะคงไม่มีใครมาสมัครอีกแล้วช่วงนี้”

“พวกจิตอาสาหรือคุณ เด็กรุ่นใหม่ที่เขาใจบุญนะ ต่างจากรุ่นคุณ”

“ครั้งนี้สุดเขตหันมองหน้า

“ทำไม รุ่นผมมันเป็นยังงี้”

“ซึบ่น กับซึโมโห เออะอะอะไรก็เปรี้ยวปร้าง อย่างคุณเขตไล่เตะคน มาที่ร้ายแล้ว แค່แย่งที่จอตธาในตลาด เขารู้กันทั้งเมือง”

เจียบไปได้ นับของในลังต่อ

“อย่าพูดมากเลยป่า ก็คนมันเครียดจะให้ทำไง เมื่อกี้เกือบไล่เตะไอ้เดช แต่พอดีเห็นการ์ดมันหลายคน”

“อย่าไปยุ่งกับเขา เขารู้กันทั้งบ้านเมืองว่านายนี้มันอันธพาลขนาดไหน ลูกน้องเขาเต็มบ้านเต็มเมือง” เตือนอย่างห่วงใย “เคยมีประวัติจุดคร่าผู้หญิง กลางวันแสดๆ ก็ยังทำ อิทธิพลคับท้องถนนไปหมด”

“แน่จริงให้มันมาจุดผม คนพวกนี้เอาไว้ได้ไง นี่ก่อนไปจากที่นี่ ผม ชัดแน่นอน ไหนๆ ก็ไหนๆ”

“อย่างคุณเขตจะเอาอะไรไปสู้เขา ลูกน้องก็ไม่มีซึกะคน”

“เด็กใหม่ไง ด้วยาวมาก แถมข้อแข็งเพราะเรียนกังฟูมา สัมภาษณ์ กันมาเรียบร้อยเห็นว่าตอนเรียนเคยเป็นแชมป์กังฟู เกือบจะได้ไปโอลิมปิก...” หางเสียงภาคภูมิใจ

“ถ้างั้นรีบส่งมาเลย เรากำลังต้องการผู้คุ้มกัน กับพนักงานแบกหาม” อะไรจะลงตัวได้ถึงขนาดนั้น...สิ่งที่สุดเขตเองก็ไม่เคยคาดฝันเอาไว้สัก นิด...

แวะเข้าตลาดตอนขากลับและเข้าไปคุยกับเพื่อนทนายความที่สำนักงาน ของฝ่ายนั้น วิสารเป็นเพื่อนเก่าที่เคยเรียนมาด้วยกันตั้งแต่ชั้นมัธยม จนเติบโต ใหญ่และแยกย้ายไปเจอกันอีกที่ธรรมศาสตร์อีกครั้ง นี่คือเพื่อนรุ่นเดียวกันที่ ดูจะเข้าใจเขามากที่สุดอีกคนหนึ่ง

“ไปเจอกับไอ้เดชมา เกือบจะชัดกันเข้าให้แล้ว” รีบระบายออกไปใน ทันทีที่เจอหน้า

“มีเรื่องอะไรกับมันอีก”

เล่าให้เพื่อนฟังโดยละเอียด ตบท้ายว่า

“นี่กำลังติดต่อญาติมารับตัวคนแก่กลับไปด่วนเลย จะทันรีเปลาอีกไม่ กี่วัน” ตามองปฏิทินที่ข้างฝาไปด้วย “นี่มันปฏิทินปีที่แล้วนี่หว่า...”

“กำลังเป็นโรคกลัวแก้วะ เห็นคนแก่ท่อมบ้านท่อมเมืองแล้วใจมันเหี่ยวบอกไม่ถูก ข้างบ้านตายไปแล้วเพิ่งจะหกลีบ เห็นออกมารดน้ำต้นไม้หลังๆ อยู่เมื่อสองวัน ตอนนี้อย่างไรแล้ว เลยตัดสินใจขอหยุดชีวิตตัวเองไว้ที่เลขสาม-สิบห้าก็พอ”

“ไหนๆ จะหยุดทั้งที ก็ตายไปพร้อมๆ กันเลยไม่ดีกว่า...หยุดทำไมให้มันเสียเวลาตาย”

“อย่าพูดเรื่องตาย ไม่มีการพูดเรื่องตาย”

“นี่แกกลัวแก้วะกลัวตายกันแน่วะ” ถามอย่างรำคาญจัด

“มีสิทธิ์ที่จะกลัวทั้งสองอย่าง ต้องอย่าลืมน่ามันเดินตามกันมานะว้อย” ลูกเดินไปซังกาแพให้เขา ร่างผอมอยู่ในชุดเสื้อผ้ามืดๆ ธรรมดาๆ แม้จะเป็นเวลาทำงาน ผมเผ้ายุ่งเหยิงและกลิ่นเหงื่อที่โชยออกมาดูน่าเกลียดน่ากลัว ในวัยสามสิบห้า อีกฝ่ายเหมือนจะอายุปาเข้าไปกว่าห้าสิบ

“ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันว่าแกมีทั้งสิทธิ์ที่จะทั้งแก่และตายเร็วกว่าใครหมด ไหนว่าจะเลิกเหล้ากับบุหรี่” สูดเซตทางถามไป

“เลิกไปที และยังมีสิทธิ์โดยชอบธรรมที่จะกลับไปอุดหนุนเงินภาษีเพื่อเป็นการเป็นพลเมืองดีของชาติยุคใหม่ อย่ามาค่อนขอดกันหน่อยเลยว้า...สุดสะอาดหยิ่งแกนะจะตายเร็วกว่าใคร ขอบอก นั่นคือถ้าไม่ผูกคอตายก็โดดตึกตายจากความเครียด เห็นหน้ามึตๆ ของแกแล้วบอกได้คำเดียวว่าไม่นาน”

เดินกลับมาเลือกถ้วยกาแฟไว้ตรงหน้าเขา

“ซงให้แกสุดๆ ชนิดยาบ้าซิดซายนั่นเลย แล้วอย่ามาบอกว่ากาแฟไม่ใช่สิ่งเสพติดล่ะ” กระแทกตัวนั่งที่เก้าอี้ตรงข้าม รอบนั้งตบหรือออกมาสูบน้าตาเฉย

“ตอนลูกค้ามา แกสูบอย่างนี้รีเปล่า” คนถามจิบกาแฟไปด้วย

“ทำไม ลูกค้าฉันสูบทุกคน ยกเว้นแก เพราะฉันสูบ ฉันถึงไม่ผูกคอ-ตาย เข้าใจยัง แล้วอย่างนี้กลัวว่าแกมันมีปัญหายุ่งคนเดียว ตอนนี้นักมันบ้ากันทั้งโลก เดือนนี้ลูกความฉันหาไม่ได้แม้แต่คนเดียว เหตุผลเพราะมันฆ่าตัวตายกันไปหมดแล้ว นี่ค่าเช่ายังไม่จะมีจะจ่าย จะปิดสำนักงานอยู่รอมร่อแล้ว”

“เหมือนกัน ตอนนี่ตัดคนงานหมดแล้ว เหลือแต่อาสาสมัครไม่กี่คน นี่มีจิตอาสาหลวมตัวเข้ามาอีกคน รายนี้ น่าจะทนงานเพราะเป็นแชมป์กอล์ฟมาเกือบได้เข้ารอบไปโอลิมปิก ด้วยยาวหลายวา”

“หวังว่านายโง่คนนี้จะทนมือทนตีนแถมมากกว่าคนอื่นนะ”

“ไม่ใช่ นาย เด็กผู้หญิง”

“เด็กผู้หญิง” วิสารตกใจ

“เพิ่งจบสังคมฯ มา อายุอ่อนกว่าเราเป็นรอบมั้ง”

“คือหลอกใช้เด็กว่างั้นหะอะ”

“แกต้องรู้อย่างนะว่าเด็กรุ่นนี้เขามีจิตอาสา เท่านั้นยังไม่พอ ความสามารถยังรอบตัว เราสู้เขาไม่ได้หรอก ยิ่งเรื่องตรีนพันแทงนะ นี่กำลังจะให้เป็นการรบประจำตัว เผื่อไปมีเรื่องกับไอ้เดซมัน วันนั้นก็เกือบๆ”

“ก็ไอ้มันมันตัวแสบ กำหนดเดนตัดหางน้องชายคนนี่ไปก็ครั้งแล้ว ที่สำคัญแกรู้ได้ไงว่ากำหนดไม่ได้ทำพินัยกรรมทิ้งเอาไว้”

“มันบอกว่าไม่มี”

“คนมีเงินล้านฟ้าอย่างกำหนดมีหรือจะไม่ทำพินัยกรรมเอาไว้ แล้วไม่สงสัยมั้งหรือว่าทำไมทนายส่วนตัวของกำหนดถึงได้หายหน้าหายตาไปเลยตั้งแต่แกตาย เคยมีสำนักงานข้างๆ ฉนั้นเอง ตอนนี่ปิดตายไปแล้ว”

สุดเขตเงียบไปได้

“จะบอกไรให้มะ” รอบนี้วิสารกระซิบ “ฉันว่ามันถูกอุ้มไปแล้วละ”

“ใครอุ้ม”

“ก็จะมีใครละ มีคนเดียวเท่านั้นที่ทำได้”

“เราไม่มีหลักฐานอะไรเลยนะ”

“จะให้สืบให้มั้ยล่ะ ยิ่งตอนนี้กำลังว่างๆ ฉันว่านะว่าทนายคนนี่ต้องกำ ความลับเรื่องพินัยกรรมของตากำหนดเอาไว้ เจอพินัยกรรมเมื่อไหร่ เผลอๆ โรงแรมนั่นนะเป็นของมูลนิธิทั้งหมด ไม่ได้คุย ไอ้เดซอาจจะไม่มีสิทธิ์อะไรเลยก็ได้ที่นั่น”

๓

สุดเขตขับรถออกจากที่นั่นและคิดไปถึงคำพูดของวิสารไปด้วย เริ่มมองเห็นแง่คิดของฝ่ายนั้นขึ้นมาบ้างแล้ว ที่สำคัญวิสารน่าจะรู้อะไรดีๆ มากกว่าเขาเกี่ยวกับบทบาทของกำนันที่เพิ่งตายไป คนเราจะหายตัวไปได้อย่างไร ในลักษณะนั้นโดยปราศจากร่องรอย ถ้าไม่ถูกเก็บอย่างเร้นลับโดยคนที่ได้ผลประโยชน์ แล้วกำนันเด่นก็มีแค่น้องชายคนเดียวเท่านั้นที่ได้ผลประโยชน์ อยู่คนเดียวในตอนนี่...

แต่เขาไม่มีเวลาอะไรอีกแล้วที่จะไปตามสืบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง ไม่คิดว่าวิสารจะทำอะไรได้ในเวลาอันสั้นแสนสั้นขนาดนี้ เหลือเวลาอีกแค่สองอาทิตย์ก่อนที่คนแก่ที่นั่นจะถูกกลอยแพ...

ขับรถออกจากตลาดที่มีมอเตอร์ไซค์วิ่งสวนกัน ชวนให้เวียนหัว แสงซ้ายขวา ปาดหน้ากันให้อุดลุด เอาปืนมาหน่อยไม่ได้...นี่เขาแก่เกินกว่าจะปรับตัวกับโลกแคบๆ แห่งนี้แล้วหรืออย่างไร เพิ่งจะหนีเมืองหลวงมาหยกๆ...

กลับมาถึงที่ลานจอดรถหน้าสำนักงาน มีสก็ูตเตอร์เพิ่มเข้ามาอีกคัน หลังจากที่ว่างมานาน ใครบ้างมาทบทวนงานจับกังที่นี้ได้เล่า สำนักงานใหญ่ยังขาดกระทั่งทุนรอนจะจ้างพนักงานและลาออกไปทีละคนสองคน อาสาสมัครแต่ละคนที่ผ่านเข้ามาล้วนแล้วแต่ไม่เคยจับงานอะไรมาเลย และเหยียบขี่ไถ่ไม่ฝ่อ เด็กใหม่นี้ก็น่าจะเป็นอีกราย...

ลงจากรถและเดินเข้าสำนักงาน เสียงอาสาสมัครกำลังตอบโต้กับคนที่โทร. เข้ามา ด้วยเสียงหวานเจี๊ยบแจ้ว

“คุณยายขา...ถ้าคุณยายปวดแขนข้างไหนก็พยายามอย่าไปใช้มันสิคะ...ถ้าปวดขาาก็ไม่ต้องไปเดิน ปวดเหงือกหรือคะ ก็อย่าไปเคี้ยวอะไรที่มันแข็งๆ ปวดตาก็หลับตาละ อย่าพยายามไปมองอะไร...อ้าว...วางหูไปฉิบ...”
รีบหลบเข้าห้องเงียบ นี่ถ้าเป็นเด็กเก่าอาจจะต้องถูกเขาขว้างด้วยแก้ว

หรือไม่กี่เรียกมาว่าอบรมเป็นรายตัว มันมีด้วยหรือบัณฑิตปัญญาอ่อนแบบนี้...

รีบโทร. ติดต่อบรรดาญาติให้มารับตัวสมาชิกด่วน คงไม่มีเวลาพอที่จะรอคอยความหวังลมๆ แล้งๆ จากวิสาร เขามีเวลาแค่ไม่กี่วันเรื่องอพยพคนแก่ไปอยู่ที่อื่นและปิดสถานที่นี้อย่างเป็นทางการถาวร

นารีมาเคาะห้องถาม

“คุณเขตหายไ้ตั้งนาน เจอกันใหม่กับนายเดชคนนั้น”

“เจอ...”

“แล้วเรื่องอาหารว่าไง”

“เขาตัดไปแล้ว แกรมจะตัดน้ำไฟ เพิ่งเอามาฆ่าไปสองล้างสำรองไว้ก่อน คิดว่าไม่พอไปถึงอาทิตย์นี้ นี่ผมกำลังติดต่อให้ญาติมารับไปด่วนเลย คนแก่ที่ยังเหลืออยู่ เพราะท่าทางนายเดชมันเอาจริงแน่ ขนาดชู่จะเอาตำรวจมาไล่ถ้าพันกำหนด”

นารีเดินเข้ามาทรุดตัวนั่งอย่างหมดแรงไปด้วย

“คนใจร้ายแบบนี้ก็มีเนอะ ก็เพิ่งจะเห็น...”

เสียงคนข้างนอกรับโทรศัพท์ที่ตั้งเจ็ยแล้วมาอีก

“สายด่วนสูงวัยคะ...ชื่อนิซาคะ นิเพิ่งมาทำงานวันนี้เองคะ คุณปู่มีอะไรให้รีบใช้หรือคะ นิมีแฟนแล้วคะ...นิหรือคะ เพิ่งจะยี่สิบคะ คุณปู่ละคะ... สิบเก้าริ้วเก้าสิบ ตาย พุดอะไรแบบนี้ ฟังไม่ได้เลยคุณปู่”

มีเสียงกระแทกโทรศัพท์โครมครามตามมาและสุดเขตก็มองเห็นนารีร้องง

“นั่นเขาอะไรของเขา”

“สงสัยตาแก่คนเดิม พุดจาฟังไม่ได้เลยคุณเขต แก่แล้วยังโสโครกโทร. มาจีบเด็ก อย่างนี้กนะว่าจะไม่มี...” นารีว่า

“หน้าที่พวกคุณคือการช่วยรับฟังและหาทางแก้ปัญหาด้านจิตใจของผู้สูงวัยทุกคนที่โทร. ติดต่อเข้ามาขอความช่วยเหลือจากเรา ไม่ใช่ไปเพิ่มความเครียดให้เขาเข้าไปอีก” สุดเขตพุดเสียงดัง เจาะจงให้คนข้างนอกได้ยินด้วย “ที่เขาโทร. สายด่วนเข้ามาแบบนี้ แสดงว่าเขารับไม่ได้แล้ว กับสภาพที่ตัวเองกำลังเผชิญอยู่ อาจจะเป็นความเจ็บปวด ความเบื่อหน่าย...หรืออะไรก็แล้วแต่”

“นี่เรามีต้องพาไปอาบอบนวดอีกหรือคุณเซต” นารีตอบโต้

“คนแก่แกก็เหงาแกมั้ง จะไปถือสาอะไรกัน ไม่ไหวเลยนะ นี่ต้องจับมาฝึกฝนกันใหม่ เวลาที่ไม่มี แถมคนก็ไม่มี อีกหน่อยผมมีต้องมานั่งรับโทรศัพท์เอง” สุดเซตบ่นเสียงดังกว่าเดิม “พวกคุณเป็นพวกจิตอาสาก็ต้องมีความอดทน นี่คืองานรับโทรศัพท์ ง่าย ๆ ยังบ่นกันแล้ว ไปเข้าทำงานจริงๆ นะ พวกคุณไม่มีสิทธิ์มานั่งบ่นกันแบบนี้หรอกนะ อีกอย่างก็รู้ว่าคุณูลนิธิเรากำลังลำบาก”

กระแทกตัวเอนหลังพิงพนักอย่างหมดแรง มือหนึ่งก่ายหน้าผากไปด้วย

“เอ คงต้องเร่งปิดสาขานี้ด่วนเลยนะนี่ เดี่ยวต้องรายงานไปทางสำนักงานใหญ่ที่กรุงเทพฯ แต่จะเอาคนแก่พวกนั้นระบายไปไว้ที่ไหนกันตอนนี้ แจ้งลูกหลานก็คงไม่ทัน”

“ตกลงปิดแน่หรือคุณเซต”

“รอฟังข่าวจากสำนักงานใหญ่ก่อน ปัญหาเฉพาะหน้าตอนนี้คือต้องเอาอาหารไปให้คนแก่ที่นั่นก่อนที่จะอดตายกันไปหมด ตั้งแต่กำนันเด่นแกตายนี้ มันยุ่งจริงๆ เลยนะเนี่ย”

นิชานั่งฟังเสียงเจ้านายบ่นมาจากห้องทำงานแบบคนปรอทแตก นี่ขนาดวันแรก...ไหนแม่ว่าอาสาสมัครช่วยคนชรามันง่ายตายเสียหนักหนาไป แต่ละคนเอาแต่ใจตัวเองเสียจน...โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้านายหน้ายักษ์คนนี้

เสียงหัวบ่นต่อเป็นหมิ่นกึ่งและนารีก็รีบออกมาเสียก่อน กระซิบบอกว่า

“ถ้าคนเดิมโทร. มานะรีบต่อสายไปให้คุณเซต ว่าแต่แกโทร. มาว่าไงมั้ง”

“อวดว่าไม่ใช่เตะปี่ดังอย่างเดียวนะ แต่เตะไหแตกมาแล้วหลายใบ ถามนี้มีแพนรียัง” กระซิบเล่าให้ฟัง

“นั่นแหละ มีคนเดียว พนักงานที่นี่เขาเจอกันมาทุกคน ถ้าโทร. มาอีกทีนะต่อสายให้คุณเซตไปจัดการกันเอง บ่นดีนี่”

สุดเซตได้ยินเสียงกระซิบกระซาบนินทาตั้งมาจากข้างนอก เรื่องนินทาต้องยกให้พวกผู้หญิง นี่ขนาดมาทำงานวันแรก...

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังกริ่งกร้างจากข้างนอก สายด่วนก็ไม่เคยว่างเอา

เสียเลย เด็กรับสายก็ยังไม่มียู่

มีโทรศัพท์สายนอกต่อมาถึงเขา และสุดเขตก็รีบรับสายทันทีวัน หนึ่ง
แว่วเสียงแหบๆ ดังมาตามสาย

“เมื่อก็ยังไม่จบเลย รีบวางสายไปแล้ว...”

สุดเขตนี้หัวหน้า

“ฮัลโหล จะพูดกับใครหรือครับ...”

“อ้าว ไหงเสียงเปลี่ยน หนูคนเมื่อก็ไปไหน กำลังคุยกันสนุกรๆ ไปตาม
มาหน่อย ไป”

“คือเป็นคุณตานั้นเองที่โทร. มาหาของเด็กของผมเมื่อก็” สุดเขตเอินหลัง
พิงพนักเก้าอี้

“เขาอะไรกัน ก็โทร. มาแก้เหงา ไหนว่าสายด่วนอันนี้รับบริการปรึกษา
ได้ทุกเรื่องไง”

“มันต้องมีข้อยกเว้นครับคุณตา เราเปิดบริการให้คำปรึกษาในกรณี
ฉุกเฉินจริงๆ อย่างเจ็บไข้ได้ป่วยหรือมีเรื่องร้อนต้องการคำแนะนำ”

“แล้วใครว่านี่ไม่ร้อน ก็มันเหงาเสียจนอยากจะผูกคอตายวันละล้านหน
อาหารก็ไม่จะมีจะกิน บุฟเฟต์ก็ตัดไปแล้ว เหลือแต่มาว่าวันละห่อ ยังงี้มันนำ
ตายไหมละ คุณ”

“อ้อ คุณตาคงอยู่ที่โรงแรมพาราไดซ์นี่เอง”

“ก็ใช่อะดิ ทหารผ่านศึกผ่านสงครามเกาหลีมาแล้วนะ”

“เอ รุ้เนั้นผมว่าไม่ค่อยจะมีเหลือแล้วนะครับเท่าที่ดูจากรุ่นมิตรีเปล่า”

“งั้นถอยร่นมาสงครามเวียดนาม คิดว่าไม่มีผิดแน่รอบนี้ เลอะไปหน่อย
ไปรบเวียดนามมาแล้วสามรอบ”

“ขยันมากเลยครับ เพื่อนพ่อผมแค่รอบเดียวยังต้องห่อกลับมาทำปุ๋ย
ที่บ้าน”

“นี่ยังไม่ช่วยถึงขนาดตกเป็นปุ๋ย ทรหดมาก มีเพื่อนสนิทไปด้วยกัน
สิบคน เหลือกลับมาแค่สี่ ตอนนี้อยากหมดแล้วเพื่อนเก่าๆ มันถึงได้เหงาไป
คนแก่ที่นี้ก็มีลูกหลานมารับกลับไปทีละคนสองคน จนใกล้จะหมดอยู่แล้วนะ

เห็นว่าจะปิดที่นี่ มันเรื่องอะไรกัน ไหนว่าได้โรงแรมมาจากกำนันเด่นแล้วไง”

“ยังครับ เรื่องมันยาวคุณตา เอาเป็นว่าเรามีความจำเป็นต้องปิดสาขาทางนี้ไปก่อนจนกว่าจะมีช่องทางขยับขยาย ถ้าคุณตาจะติดต่อลูกหลานมารับตอนนี้...”

“มันเป็นตำรวจทหารอยู่ปัตตานีโน่น จะมาหลอกให้ไปเป็นปุ๋ยให้ใครไ้หลังจากที่ซาร์อดตายมาแล้ว เหลี่ยมจัดมากเลยนะพวกเอ็งเรื่องหลอกคนไปตาย ยังไงซำก็ไม่ไป”

“คุณตาอาจจะไม่มีทางเลือกนะครับ เพราะผมก็ยังหวัหมุ่หาทางออกอยู่นี้”

“ยังงี้ ซำก็ขอปักหลักสู้ตายมันอยู่ที่นั่นละวะ ไม่เอาอะไรมา ขอมามาเพิ่มอีกวันละสามห่อกินกันตาย งบห่อเดียวมันน้อยไปหน่อยนะ”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาหรอกครับ ปัญหาเรื่องน้ำไฟที่เขาจะตัดมันใหญ่กว่า ที่สำคัญทางโรงแรมยื่นคำขาดให้ย้ายภายในสองอาทิตย์นี้แล้ว”

“ตายละ แล้วจะไปอยู่ที่ไหนกันละโว้ย” เสียงโวยวายมาลั่นดังกว่าเดิม

“ก็ผมกำลังแก้ปัญหานี้ให้อยู่ไงครับ ถ้าคุณตากลุ่มนี้ก็โทร. มาคุยกับผมได้ แต่อย่าไปแซวเด็กของผม อีกอย่างคนนี่เพิ่งมาใหม่ เป็นจิตอาสาเข้ามา”

“อ้อ เด็กใหม่ เด็กคุณไปแล้วหรือ แล้วคุณจับจองเป็นเจ้าของเขาตั้งเมื่อไหร่”

“ก็เด็กในสังกัดของผมจะให้เรียกว่าอะไรละครับ” สุดเขตนึกเดือด

“ยังกะพ่อแล้ว แล้วนี่เด็กเก่าๆ หายไปไหนกันหมดแล้ว”

“ลดคนงานลงครับ ฉะนั้น คุณตาต้องเข้าใจ จะโทร. มาต้องเรื่องร้อนจริงๆ ไม่ใช่มาแซวเล่นเพราะว่างงานมากเกินไป”

“คือใจคอจะไม่ให้คนแก่กระชุ่มกระชวยมีความสุขขึ้นมาจริงใจ”

“ก็โทร. สายตรงมาถึงผมได้เลยถ้าเหงาจัด เตียวผมจะให้เบอร์”

“คุยกับคุณมันจะได้ประโยชน์อะไรนอกจากจะเผาตายกว่าเดิม แค่นี้ยินเสียงก็เหี่ยวไปถึงไหนๆ แล้ว”